

یهودیان جهان در اسرائیل است. بنابراین، برنامه‌ریزی و سازماندهی فضای شهری و روستایی سلطه ماهیت یهود دولت را حفظ کرده و از روایت صهیونیست‌ها حمایت می‌کند. هدف طرح جامع ملی اسرائیل که طبق قانون برنامه‌ریزی و ساختمان‌سازی در سال ۱۹۶۵ تدوین شده، مجدداً بر این سیاست تأکید می‌کند: «ایجاد فضاهایی در اسرائیل به گونه‌ای که تحقق اهداف جامعه اسرائیل و اجزای مختلف آن، تحقق ماهیت یهودی آن، جذب مهاجران یهود و حفظ ماهیت جمعیتی آن را ممکن می‌سازد.»

این ایدئولوژی و سیاست‌های حامی آن عواقب زیان‌باری برای فضاهای فلسطینیان در مرزهای ۱۹۴۸ داشته است. در ایالت جلیل که فلسطینیان جمعیت غالب هستند، دولت اسرائیل قاطعانه تلاش کرده است این منطقه را «یهودی» کند. این تلاش‌ها شامل محصور کردن روستاهای فلسطینیان با شهرک‌های یهودنشین برای جلوگیری از همجواری جغرافیایی است که این امر دغدغه دولت درباره خصوصیات جمعیت‌شناسی فلسطینیان را نشان می‌دهد، بویژه اینکه از افزایش جمعیت آنها بیمناک است. این دغدغه اسرائیل در آوارگی مداوم و جابه‌جایی اجباری ده‌ها هزار فلسطینی بادیه‌نشین نیز در صحرای نقب (نگب) نقش آفرینی کرده است.

بیش از ۹۰ هزار بادیه‌نشین در «روستاهای تأیید نشده» زندگی می‌کنند، بدین معنی که اسرائیل این روستاها را غیرقانونی و ساکنان آن را «متجاوزان» اراضی دولتی محسوب می‌کند. دسته‌بندی «غیرقانونی» در وهله اول ناشی از این حقیقت است که بسیاری از این روستاها از تأسیس اسرائیل قدمت بیشتری دارند،

مخصوصاً اعراب و تعداد کمی از آنها در «شهرهای مختلط» زندگی می‌کنند. این جداسازی نه تصادفی و نه الگوی «طبیعی» اقامتی است. یک بررسی اجمالی هدف اسرائیل را این گونه نشان می‌دهد که می‌کوشد تعداد بیشتری از اعراب فلسطینی را در زمینی تا حد ممکن کوچک‌تر بگنجانند.

زمین‌های روستاییانی که از پاک‌سازی قومی در سال ۱۹۴۸ نجات یافتند تصاحب شد و از آن زمان مجالی برای رونق و شکوفایی داده نشد. در نتیجه، این روستاها و شهرک‌های عرب‌نشین دچار ازدحام شدید جمعیت هستند و برای رها شدن از این وضعیت امکانی برای پیشرفت یا رشد ندارند. از این گذشته، هیچ شهرک یا روستای عرب‌نشین جدیدی از سال ۱۹۴۸ ساخته نشده است.

اگر فلسطینیان شهرک‌ها و روستاهای زادگاه خود را ترک کنند دو سازوکار از خرید یا اجاره زمین توسط آنها ممانعت خواهد کرد؛ کمیسیون‌های پذیرش و صندوق ملی یهود (JNF) و سیاست‌های تبعیض آمیز مقامات کشور. به کمیسیون‌های روستایی برای برپایی کمیسیون‌های پذیرش اجازه داده شده تا «شایستگی اجتماعی» ساکنان احتمالی را ارزیابی کرده و امکان رد کردن «قانونی» متقاضیان فلسطینی را به دلیل یهود نبودن فراهم کنند. دیوان عالی علی‌رغم چالش‌های موجود از این روال حمایت کرده است. اداره سرزمین‌های اسرائیل (که تا سال ۲۰۰۹ به عنوان دستگاه اداری سرزمین‌های اسرائیل شناخته می‌شد) از همان ابتدا مسئولیت حفظ قیمومت صندوق ملی یهود را به عنوان متولی سرزمین فلسطین برای مردم یهود عهده‌دار شد، تا مطابق با قانون وضعیت (status law) سازمان جهانی صهیونیسم-آژانس یهود در سال ۱۹۵۲ عمل کند که کارکرد اصلی آن گردآوری و استقرار

مدارس فلسطینیان بشدت دچار کمبود منابع است: کمتر از یک سوم آنچه به دانش‌آموزان یهودی اسرائیلی اختصاص می‌یابد برای دانش‌آموزان فلسطینی صرف می‌شود. این کمبود منابع نه تنها نابرابری‌های فاحش بین دو دسته شهروند را نشان می‌دهد، بلکه این امر کودکان فلسطینی را از فرصت‌های آتی در زندگی بازمی‌دارد

به چالش می‌کشد.

■ جداسازی و محرومیت از زمین

سازمان فضای شهری اسرائیل نیز آپارتمان‌ها را به نمایش گذاشته است. اغلب شهروندان فلسطینی اسرائیل در روستاها و شهرک‌های